

(המשך מעמוד 18)

קיפו אנשי השכונה את צוות העיתון, בראותם אותו בצדק כנציגי הממשלה, ליד שולחן האוכל התקיפו אנשי הממשלה את צוות העיתון על אשר לא החשלב עדיין די הצורך במימסד השילטוני. בשני המקרים היה על המשמר בהגנה: הגנה טוטאלית על הממשלה בהתקווה, והגנה מתרפסת על עצמו בסעודה עם מסקדי הממשלה.

מכות

לעיתונאי

משה בדשי (18), כתב השבועון באנגר לית YOU וחבר מערכת מרגנית, ביטאון הצעירים בהסתדרות, החל את דרכו כעיתונאי לפני כשנה. אך רק לפני שבועיים הרגיש את עצמו לראשונה כעיתונאי לכל

דבר — כאשר חטף מכות בסעם הראשונה. היה זה כאשר בדשי ביקש לראיין צעירי רים בפתח בית-הנוער בגבעתיים. יוסף זוהר, מנהל המוסד, הורה לו להסתלק. בדשי שלף תעודה, וזהה את עצמו, המי שיד בעבודתו. קרע והרביץ. ניסה להמשיך, ליתר דיוק, לאחר כמה דקות, נאלץ לבקש את עזרת הג'אנדרמים. סיפר בדשי: "מנהל בית-הנוער התנפל עלי, הוציא מידתי את הנעירות שעליהם רשמתי את תשובות הניעורים, דחף אותי, קרע את החומר, והרביץ לי".

הנעירות הגיעה, ובדשי וזוהר הוסעו ליתחנה למסור עדות. בעדותו, טען יוסף זוהר טענה מקורית: שתעודת העיתונאי של בדשי היתה מזויפת. השוטרים שיחררו את זוהר, ביקשו מהעיתונאי להשאיר את התעודה שלו לבדיקה.

"הלכתי מאז כבר כמה פעמים למשטרת רמת-גן, כדי להתעניין בגורל תלונתי, וביקש את התעודה שלי". סיפר השבוע הכתב הצעיר. "כל פעם נאמר לי שאקבל אותה. בפעם האחרונה אמר לי פקד קסלן, שתוך שעה אקבל אותה. זה היה לפני שבועיים. עד היום לא קיבלתי לא תשובה לתלונתי, ולא את התעודה". צירות. הסביר יוסף גיית: "אני גירשתי את משה בדשי מהכניסה למועדון. לא רציתי שום כתבה. רק גירשתי אותו. לא הרבצתי לו. לגבי התעודה שלו, זו לא תעודת עיתונאי".

"למה לא רציתי שבדשי ישוחח עם הניעורים? היו לי בזמנו צרות עם כמה צעירי רים שביקרו בבית-הנוער. אחרי זה, הניעורים שלחם היו אצלי, והעניין נסגר. אמרתי לבדשי שאני לא רוצה שהוא יראיין את הצעירים האלה. הוא סירב לשימוע לי. אז גירשתי אותו. לא הרבצתי לו. מלחמה שעה".

כותרת אחרת באותו גליון: "ההרג בעתלה נפסק — ההרג בכבישים נמשך. אין מי שיעמוד בראש המערכת הקשה".

לנדאו גם לא היסס לבקר בצורה קשה שוטרי-שלוש נתייית, על שגור שנת מאסר בלבד לנהג שהרג ארבעה אנשים בתאונה.

בגליון אחר תקף לנדאו את סגן שר-התחבורה, גד יעקובי: "מחלת הפאטאליזם האוריאנטלי פשטה במשרד התחבורה". כתב, בהתייחסו לקביעתו של יעקובי כי "איאפשר כלל לחסל תופעה זו של תאונות דרכים".

כותרת אחרת של בדרך: "הממשלה מחפשת אליבי. 300 מלכודות-מוות ביבש. הכסף לחיסולן מובטח — ואין מי שיעשה את המלאכה". נושאים אחרים: "רמון הראל, מנכ"ל משרד התחבורה שהתפטר: יש להכריז מצב חירום. במאה מיליון ל"י נחסוך מאה הרוגים לשנה". "המרכז בבטיחות בדרך: כיס: בהשקעת כסף, אפשר להקטין את התאונות ב-50 אחוז". "משימה אפשרית: שלושה מיליון ק"מ — ללא תאונה. נהגים מקצועיים לא זורקים — לפנסיה מוקדמת". "מי יפסיק הרצח בכבישי ישראל? נשיאות הכנסת דחתה הצעה לדין דחוף בבטיחות בדרכים". "מעצ' לא תקן הכביש — אב ובנו נהרגו, אם ובתה

אל תהרגוני שוב!

המוראלי היה על הגובה, בטנדר הגלדיאטור הצבאי שהיה בדרכו צפונה שש תחילים והחילות שישבו בארגו ה"אחורי שרו והתבדחו. הם היו בדרכם מ"הבסיס לבאר-שבע, לחתונה של אחת מ"חילות הבסיס, ולא היתה כל סיבה שלא יהיו עליונים. אחרי הכל, הם לא יכלו ל"חיות. שהנסיכה תסתים במוות, ושבמקום לחתונה יגיעו להלוויה.

מוות והלווייתה של חווה לנדאו.

מוות הופיע במבואות הצפוניים של באר-שבע. מכונית פרטית הגיי עז לצומת, התנגשה עם הגלדיאטור. 6 נוסעים משתי המכוניות נפצעו, חווה, אחת החילות בגלדיאטור, בת 18, נהרגה. כאשר קם אביה, וולף לנדאו, מהשבועה, החליט להקדיש את עצמו להנצחת זיכרה של בתו היחידה. הדרך בה בחר: מלחמה בתאונות דרכים. בימים אלה, שלוש שנים לאחר מותה, יצא גליון מס. 10 של בדרך, הדיריחון שהאב השכול מוציא.

הקו המאפיין את הביטאון: הוא אינו מהסס לתקוף פרות קדושות וטמאות. ביניגוד לביטאונים מקצועיים בתחום זה, ההייבים לשמור על יחסים טובים עם הרשויות. מרשה לעצמו לנדאו לומר את האמת בלא חשש.

מייך לאחר מותה של חווה, ששמה בבית היה אווה, פנה אביה, מהנדס כימאי במקצועו, אל הפסל יגאל תומרקין, ביקש ממנו אנדרטה לזיכרה של אווה על נושא תאונות-הדרכים. את האנדרטה הציב בבית-הספר התיכון ד', בצפון תל-אביב, שם למדה אווה. היה זה רק השלב הראשון. כעבור זמן מה, הופיעו בעיתונות מודעות: תמונה של אווה, במדים וחיוך שובה-לב, כשהיא פונה לנהגים: "הייתי בת 18. נסענו ליתחנות חברתנו. מכביש צדדי יצאה מכונית ופגעה בנו. נהרגתי. נהגים — היוזרו! אל תהרגו אותי עוד פעם. באהבה, חווה". לנדאו לא אמר די, החל מוציא את בדרך.

נפצעו. "התחזית: אלף הרוגים בשנה. מספר לנדאו, שעלה ארצה מפולין, עם אשתו קמילה ואווה הקטנה, בי 1957: "אני מוציא את העיתון בכספי. אינני רוצה להיות תלוי באיש. אני רוצה לכתוב מה שאני חושב בנושא זה. את העיתון אני שולח חינם. כל דורש וכל בית-ספר מקבל עיתון חינם. אני שולח את העיתון גם לכל חברי הכנסת".

את נסיונו בשלוש השנים האחרונות הוא מסכם:

"יש אדישות גוראה בנושא הזה. ה"ממשלה מקדישה למניעת תאונות-דרכים רק 70,000 לירות בשנה. כלומר — 12 אגורות לילד. זה מצב קטסטרופלי! צריך לזכור שלא רק הנהג אשם בתאונות. אשמים גם מצב הכביש, המכונית והתמריר. יש כבישים שהינם סכנת מוות. אני חוזר שוב ושוב, ונידהם מהאדישות ש"מגלים באיך כלפי כל ההרג הזה. ולמרות כל הדיבורים וההבטחות, אני מסופק אם מתכוונים לעשות משהו רציני גם להבא."

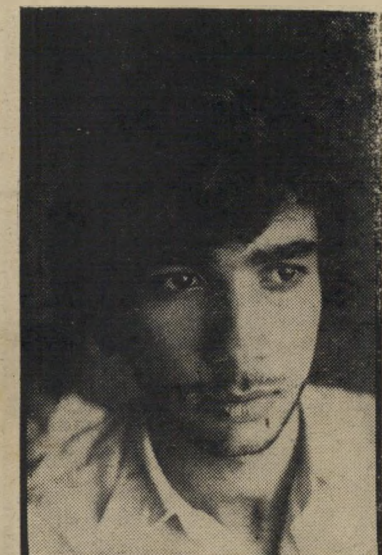
רק נגעי' בכתף שלו בעדינות. הסביר רבי-פקד עמוס אריכא, דובר משרת תל-אביב: "המשטרה עדיין חוקרת."

משטרה

מיטב החוקרים

יוצאים למצוד

שלושת הצעירים, שהתייצבו בשעה עשר בערב, לפני שבוע, בפתח דיסקוטק אט-רקציה, ברחוב יורדיה-הסירה בצפון תל-אביב, לא דמו למבקרים הקבועים של הדיסקוטק — שהפך לאחרונה למקום מיפגש לתיכונים-סטים, ואכן, ללא שהיות מיותרות, ניגשו למלאכה, ומנהיגם פנה לשומר הדיסקוטק, יהודה מנחם: "החבר שלנו קיבל 13 שנה בית-סוהר. אנחנו ארספים כסף בשבילו. צריך לעזור למשפחה שלו. כל דיסקוטק נותן, גם קינגס קלאב גם טיפאניס. גם אתה נותן שוד ראשון: 5 ל"י. יהודה ניסה להסביר לשלושת המוסקטרים שהוא רק השומר, ועליות לשוחח עם בעל הבית, אברהם רונאלי — מבצעי תיכונ-ערב יעד. תגובת התבורה: "אנחנו מדברים רק פעם אחת." לחיזוק הרושם, שדדו מיהודה את חמש לירות הבודדות שהיו לו — פדיון מכירת כרטיס למבקר יחיד — הוסיפו מכה קלה, סמלית, והסתלקו. אך לא לפני שהבטיחו חגיגית לחזור בשעה מאוחרת. השומר המבוהל לא המתין לביקור ה"מובטח. הוא פינה את הלכות היחיד. מיהר לסגור את העסק, וסר לתחנת המשטרה. החקירה נפתחה. בתחנה סיפר יהודה את סיפורו ליומנאי. אחר, חוזר וסייפר באוזני שוטר חוקר. מאוחר יותר, סייפר שוב — הפעם כבר בפני סמל. הסמל הביא קצין — והקצין ביקש מיהודה את שמותיהם וכתובתם של הסחטנים. לדאבון לבו של הקצין, לא השאירו הסחטנים ליהודה שמות וכתובות. למרות זאת, הבטיח הקצין לטפל בתלונה: למחרת ב"ערב, נאמר לו, יבוא שוטר בלבוש אזרחי לדיסקוטק, ימתין לבאות. למחרת בערב פתח יהודה את הדיסקוטק, חיכה לשוטר. חיכה וחיכה, והיכה לשוא. כלומר, לא בדיוק. במקום השוטר המובטח, הגיעו, כמובטח, הסחטנים. "נביא ברירה". "איפה הכסף?" התעניינו. "בעל הבית איננו", השיב יהודה. "אם כך, השיבו השלושה, "גנבה לירה מכל מבקר. נבוא לכאן מאוחר יותר."

עיתונאי בדשי

טבילת'אש ראשונה

רק נעלמו הגוברים האלמונים — ולמקום הגיע, נמרץ ומשתוקק לפעולה, סמל משרתה, שנחבשר כי החמיץ את המיפגש. התיישב הסמל והמתין. חמש דקות, עשר דקות. הסחטנים, משום מה, לא הגיעו. אולם דקות ספורות אחרי שהסמל התיישב והסתלק — חזרו. למו? לזונה? הפדיון הדל לא השביע את רצונם, והם הבטיחו להוסיף למחרת. בעל הדיסקוטק לא התיימש, חזר והתלונן. הגיב על המעשייה בעל דיסקוטק סמוך. "צריך להתלונן נגד המשטרה, לא נגד הסחטנים. כשבעל מועדון כבר מוכן פעם למסור עדות למשטרה על סחיטה — הטיפול שתתלונה שלו מקבלת? זה קי